

ἐτολήσαμεν τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα νὰ δραπετεύσωμεν καὶ μᾶς συνέλαβον καὶ μᾶς ἔδεσαν χεῖρας καὶ πόδας καὶ μᾶς ἐξύλισαν ἀμφοτέρους. Πιστεύω δὲ, ὅτι, ἂν ὁ Μαυροθοδωρὴς τὸ ἐμάνθανε, θὰ μᾶς ἐφόνευσεν καὶ τοὺς δύο.»

Ὁ Ἑρρίκος ἐκίνησεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν του καὶ εἶπεν· «Ἐάν δὲν μὲ ὠμίσεις περὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ ἡλίου καὶ ἂν δὲν ἐγνώριζον τίποτε περὶ αὐτοῦ, δὲν θὰ μὲ ἔμελε ποσῶς περὶ τούτου· ἀλλὰ τώρα σκέπτομαι πάντοτε πόσον λαμπρὸς εἶναι.»

Ἐνῷ δὲ ἡ Ἑλένη προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ τὸν Ἑρρίκον, ἐξипπασθῇ ἀκούσασα τὴν δέξιαν φωνὴν τῆς γρηῃ Μαργαρίτας, κραζούσης· (Ἀκολουθεῖ)

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ ΠΑΙΣ.

Ἐτυχέ ποτε νὰ ἴδω παῖδά τινα, ὁ ὁποῖος διὰ μᾶς καλῆς του πράξεως μὲ συνεκίνησεν εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν γράφω περὶ αὐτοῦ ἡ καρδιά μου πληροῦται συμπαθείας καὶ ἀγάπης πρὸς αὐτόν. Ἐνῷ περιεπάτουσιν ποτὲ εἰς μίαν τῶν ὁδῶν μεγάλῃς τινὸς πόλεως, εἶδον γέροντα τοφλὸν κατὰ τὸ φαινόμενον, νὰ βαδίζῃ μόνος ἄνευ τινὸς ἄλλου ὁ ὁποῖος νὰ τὸν ὀδηγῇ. Ἐδῶκεν δὲ πολλὴ ἀργία, ψηλαφῶν τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ράβδου του.

«Πηγαίνει κατ' εὐθείαν εἰς τὸ χεῖλος μέρος τοῦ πεζοδρομίου,» εἶπον κατ' ἑμαυτὸν, «ὅπου κινδυνεύει νὰ πέσῃ· θαυμάζω δὲ πῶς κανεὶς δὲν κινεῖται νὰ τὸν ἐπιναφέρῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν!»

Ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς παῖς, δεκατετραετὴς περίπου, ὁ ὁποῖος ἔπαιζεν ἐκεῖ πλησίον εἰς μίαν γωνίαν, ἀφῆκε τοὺς συντρόφους του, ἔτρεξε πρὸς τὸν γέροντα, περιέβαλε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν βραχίονά του καὶ εἶπεν·

«Ἐπίτρεφόν μοι νὰ σὲ ὀδηγήσω ἐγώ.» Συγχρόνως τρεῖς ἢ τέσσαρες ἄλλοι ἐστάθησαν καὶ παρετήρουν τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον ὀδηγήσεν αὐτὸν νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον εἰς τὸ ὁμαλὸν μέρος τῆς ὁδοῦ. Μετὰ ταῦτα δ' ἔτρεξε πάλιν ὀπίσω εἰς τοὺς συντρόφους του καὶ ἐπανέλαβε τὰ παιγνίδια του.

Τώρα, τὸ παιδίον τοῦτο ἐνόμισεν, ὅτι ἔκαμε καλὸν μόνον εἰς τὸν γέροντα, ἐνῷ ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἔκαμε τρία ἄλλα πρόσωπα εὐτυχῇ, καὶ τὸ καλλίστον τοὺς ἐδίδαξε νὰ πράττουν τὸ καλὸν εἰς τοὺς ἀνωτέρους των. Τὰ τρία ἢ τέσσαρα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐστάθησαν νὰ παρατηρήσουν τὸ παιδίον, ἐπέστρεψαν μὲ συμπαθεῖς μειδιάματα εἰς τὰ χεῖλη, καὶ μὲ ἀπόφασιν νὰ μιμηθοῦν τὸ εὐγενὲς παράδειγμα τοῦ παιδός. Πόσον θὰ ἐξεπλήρυστο ὁ παῖς ἐκεῖνος, ἂν ἡμεῖς οἱ τέσσαρες ἐπη-

γαίναμεν εἰς αὐτόν, νὰ τὸν συγχαρῶμεν καὶ τὸν εὐχαριστήσωμεν διὰ τὸ καλὸν, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔκαμε! Τώρα λυποῦμαι πολλὸν, διότι δὲν τὸ ἔπραξα, ἀλλ' ἔάν ποτε ἄλλοτε εἶρω εὐκαιρίαν νὰ εἶπω εἰς τινα τὸ καλὸν, τὸ ὁποῖον χωρὶς νὰ γνωρίζῃ μοι ἔκαμε, δὲν θὰ τὸ ἀμελήσω.

Ἀξιόλογος συνήθεια. Εἰς τὴν Νορβηγίαν ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ τῶν σιτηρῶν ἕκαστος γεωργὸς θέτει κατὰ μέρος εἰς τὴν ἀποθήκην του δεμάτιον σταχυῶν καὶ ἐκεῖ μένει μέχρι τῶν Χριστουγέννων.

Τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων τὸ φέρουσιν ἔξω καὶ τὸ δένουσι ἐπὶ στήλου ἐστημένου ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς ἀποθήκης. Τὸ πρῶτ' ὅτε διὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ ἰδίως τὰ παῖδιά σηκώνονται πολλὴ ἐνωρίς διὰ νὰ ἴδωσι τὰ στρουθία πετώντα ἐκ τῶν φωλεῶν των καὶ μετὰ πολλῆς χαρᾶς τρώγοντα τὴν Χριστουγεννητικὴν ταύτην τροφήν, τὴν ὁποίαν οἱ ἐορτάζοντες τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ προητοίμασαν δι' αὐτά.

ONEIPON THE ΓΡΑΦΗΣ.

Β. ONEIPON ΤΟΥ ΛΑΒΑΝ.

Ὁ Ἰακώβ, ἀφοῦ εἶδε τὸ ὄνειρον, ἡ εἰκὼν τοῦ ὁποῖου ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προλαβὸν φύλλον, ἐξηκολούθησεν τὸν ὁρόμον του καὶ μετ' οὐ πολλὸ ἐφθασεν εἰς Χαρράν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεοῦ του καὶ ἀδελφοῦ τῆς μητρὸς του Λάβαν.

Ὁ Λάβαν εἶχε δύο θυγατέρας, Λεῖαν τὴν μεγαλύτεραν, καὶ Ραχὴλ τὴν μικροτέραν. Ἡ καρδιά τοῦ Ἰακώβ προσεκολλήθη εἰς τὴν Ραχὴλ, καὶ ἤθελε νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τότε συνήθεια ἦτο ἀντὶ νὰ παίρνουν οἱ γαμβροὶ προῖκα νὰ διδούν, κατὰ τὴν κατάστασιν των, ὅσον συνεφώνουν, εἰς τοὺς γονεῖς τῆς νύμφης, (τοιαύτῃ ὥραία συνήθεια ὑπῆρχε μέχρις ἐσχάτων καὶ εἰς τινα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἔπαυσε) ἀπεφάσισε νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν πατέρα της ὡς βοσκὸς τῶν προβάτων του ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη· ἀφοῦ δὲ ἀπέρασαν τὰ ἑπτὰ ἔτη ὁ Λάβαν τὸν ἠπάτησε καὶ, ἀντὶ τῆς Ραχὴλ, τοῦ ἔδωκε τὴν Λεῖαν, ὥστε ὁ δυστυχὴς Ἰακώβ, ἐπειδὴ ἡγάπα πολὺ τὴν Ραχὴλ, ἀπεφάσισε νὰ δουλεύσῃ ἄλλα ἑπτὰ, διὰ νὰ λάβῃ καὶ αὐτήν.

Ἀφοῦ δὲ ἀπέρασαν καὶ αὐτὰ καὶ ἐνυμφεῖσθαι καὶ τὴν Ραχὴλ καὶ ἀπέκτησε πολλὰ τέκνα καὶ πολλὰ πρόβατα καὶ κτήνη ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του· ἀλλ' ὁ Λάβαν δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ. Ὁ Θεὸς ὅμως ἐφάνη ἐκ νέου εἰς αὐτόν καὶ τὸν εἶπε νὰ ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Λάβαν, καὶ αὐτὸς θὰ τὸν ὑπερῃ-

σπιζεν ἐναντίον του. Οὕτως ὁ Ἰακώβ λαβὼν τὰς γυναῖκας, τὰ τέκνα, τοὺς δούλους καὶ τὰ πράγματά του, ἀνεχώρησε κρυφίως.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Λάβαν πληροφορηθεὶς περὶ τῆς φυγῆς τοῦ Ἰακώβ, ὥπλισε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τὸν

τὸν κακοποίησεν. Ὁ Θεὸς ὁμως ἐφάνη καθ' ὕπνον εἰς αὐτὸν καὶ τὸν διέταξε νὰ μὴ κακοποιήσῃ τὸν Ἰακώβ. ὁ δὲ Λάβαν φοδηθεὶς τὴν ὁργὴν τοῦ Θεοῦ ἀφῆκε τὸν Ἰακώβ ἀνενόχλητον.

Οὕτως ὁ Θεὸς ἐστάθη ἀγαθὸς καὶ εἰς τοὺς δύο καὶ ἐμ-

Β'. Ὅνειρον τοῦ Λάβαν.

κατεδίωξεν· ἀφοῦ δὲ τὸν ἐπρόφθασε τὸν κατηγόρησεν, ὅτι ὄχι μόνον ἔφυγε κρυφίως, ὡς κλέπτης, ἀλλὰ καὶ ἔκλεψε καὶ τοὺς οἰκογενειακοὺς θεοὺς του — δηλ. τὰ εἰδῶλα, τὰ ὁποῖα ἐπροσκύνει ὡς θεοὺς καὶ ᾗθελε νὰ

πώδισε τὴν αἵματοχυσίαν. Ἐὰν δὲ καὶ σεῖς, μικροί μου φίλοι, πιστεύετε καὶ ἐμπιστεύεσθε εἰς τὸν Θεόν, θὰ εὗρητε αὐτὸν πάντοτε ἰσχυρὸν ὑπερασπιστὴν καὶ προστατὴν.